UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 41/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. ***CZĘŚĆ WSTĘPNA***			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2021 roku wydany w sprawie III Ko 670/20.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. ***Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			

. ***STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków***			
Lp.	Zarzut		
1	Obraza przepisu prawa materialnego polegająca na przyjęciu, iż roszczenie o odszkodowanie nie jest roszczeniem stricte osobistym tylko ma charakter majątkowy i podlega dalszemu dziedziczeniu na zasadach ogólnych, a roszczenie o zadośćuczynienie jako roszczenie strice osobiste po przejściu na następców prawnych określonych w art.8.1 Ustawy lutowej nie podlega dalszemu spadkobraniu (pkt.1 apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Przedstawiając podstawy uznania wskazanego zarzutu na niezasadny należy w pierwszej kolejności wyraźnie wskazać, iż w zakresie określonym w omawianym zarzucie w całości Sąd odwoławczy aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego, dotyczące wykładni art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego zaprezentowane w uzasadnieniu kwestionowanego orzeczenia (k-212v-214v).	

Stanowisko to jest prawidłowe, zgodne z dominującymi w tym zakresie poglądami doktryny i praktyki. Zajmując prezentowane stanowisko uwadze Sądu Apelacyjnego nie umknęło to, że przedstawiana przez Sąd I Instancji wykładania art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego dotycząca tak odszkodowania jak i zadośćuczynienia jest wykładnią przedstawioną w sposób syntetyczny, co nie zmienia tego, że takie przedstawienie rozumienia prawa materialnego jest w całości jasne, zrozumiałe i zbędnym byłoby	

na potrzeby tego jak i każdego innego postępowania podawanie szerszej wykładani wskazanego przepisu skoro ta podana jest wystarczająca dla powzięcia oceny, co do tego czy rozumienie prawa materialnego przyjęte za podstawę orzeczenia było czy też nie prawidłowe. W tej sytuacji Sąd II Instancji stanowisko to czyni własnym, co sprawia, że nie jest koniecznym jego powtarzanie. Dla pełnego wykazania niezasadności zarzutu podniesionego przez pełnomocnika wnioskodawczyń wystarczającym będzie odwołanie się do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z dnia 14 września 2022 roku, w którym przyjął, że „Przepis art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego	

1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 1693) w autonomiczny sposób reguluje wyłącznie przejście uprawnień w postaci odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie śmierci osoby represjonowanej na jej małżonka, dzieci i rodziców, w związku z czym uprawnienia te nie należą do spadku po osobie represjonowanej. Natomiast roszczenie o odszkodowanie za poniesioną szkodę, które wraz z roszczeniem o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę przeszło, w myśl art.8 ust.1 zdanie drugie tej ustawy, na	

następców osoby represjonowanej, należy do spadku po tych następcach (art.922§1 KC), zaś roszczenie o zadośćuczynienie tylko wtedy, gdy zostały spełnione warunki określone w art.445§3 KC”. Odwołujący się pełnomocnik wnioskodawczyń motywując swój zarzut w swej istocie nie podniósł niczego, co byłoby niezgodne z tym, co przedstawiono powyżej, a, w ocenie Sądu II Instancji, istnieją podstawy do uznania, że apelant uzasadniając swój pogląd przedstawił argumenty przekonujące o prawidłowości postąpienia Sądu orzekającego. Jak bowiem można inaczej zrozumieć odwołanie się do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego	

(k-226), z którego przecież wynika dokładnie to, co przyjął Sąd Okręgowy jak również to, co wynika z przytoczonego uprzednio stanowiska Sądu Najwyższego. Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I Instancji w określonym w omawianym zarzucie zakresie dokonał prawidłowej wykładni art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, a tym samym w sprawie nie doszło do naruszenia przepisu prawa materialnego w sposobie określonym w zarzucie podniesionym przez pełnomocnika wnioskodawczyń	

w punkcie 1 jego apelacji.			
Wniosek			
Zmiana skarżonego orzeczenia poprzez podwyższenie przyznanych wnioskodawczyniom kwot z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Uznanie zarzutu podniesionego w punkcie 1 apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń za niezasadny z przyczyn podanych powyżej.			
Lp.	Zarzut		
2	Nieprawidłowe określenie kręgu osób uprawnionych do domagania się zasądzenia na ich rzecz odszkodowania za poniesioną szkodę i	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	zadośćuczynienia za doznane krzywdy na podstawie art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (zarzut 2 i 3 apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń).		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Przedstawiając stanowisko Sądu odwoławczego dotyczące przyczyn uznania zarzutów podniesionych przez pełnomocnika wnioskodawczyń określonych w punkcie 2 i 3 jego apelacji za niezasadne należy wpierw podać, iż słusznym stało			

się łączne do zarzutów tych odniesienie się. Tak postępując Sąd II Instancji uwzględnił przede wszystkim to, że w istocie rzeczy podstawa omawianych zarzutów jest jednaka, jest nią, zdaniem apelanta, niewłaściwe ustalenie kręgu osób uprawnionych w przedmiotowym postępowaniu do otrzymania odszkodowania i zadośćuczynienia, które to ustalenie przyczynę swą mieć miało w naruszeniu jednego przepisu prawa materialnego, to jest art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Łącznie odnosząc się do wskazanych zarzutów Sąd	

Apelacyjny wziął także pod uwagę to, że odwołujący się pełnomocnik wnioskodawczyń nieprawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w zakresie ustalenia wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia dopatrywał się, za wyjątkiem części zadośćuczynienia związanego z orzeczonymi wobec uprawnionego środkami karnymi, nie w niewłaściwym ustaleniu ich wysokości lecz w niewłaściwym ustaleniu kręgu osób uprawnionych do ich otrzymania, czego w sposób niewątpliwy dowodzi uzasadnienie rozpoznawanego w niniejszym postępowaniu środka odwoławczego (k-228-229, k-231-232). W ocenie Sądu II Instancji z racji treści omawianych zarzutów, a w	

szczególności z racji sposobu ich uzasadnienia koniecznym jest podanie, iż w całości należało zgodzić się z tym stanowiskiem apelanta, które sprowadza się do stwierdzenia, iż do ustalania kręgu osób uprawnionych do otrzymania odszkodowania i zadośćuczynienia nie mają zastosowania przepisy, ogólnie w tym miejscu rzecz określając, dotyczące dziedziczenia i spadkobrania albowiem krąg tych osób jest autonomicznie regulowany przepisem art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Takie stanowisko Sądu II Instancji nie oznacza, że omawiane zarzuty są zasadne. Przede

wszystkim zauważyć należy, iż godząc się ze stanowiskiem apelanta dotyczącym określonej powyżej wykładni art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego nie sposób jest nie zauważyć, że odwołujący się pełnomocnik wnioskodawczyń prawidłowo rozumiany przepis prawa materialnego (art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego) niewłaściwie odnosi do realiów sprawy przedmiotowej.	

Sąd I Instancji, co niewątpliwe wynika z jego stanowiska przedstawionego w uzasadnieniu kwestionowanego orzeczenia, ustalając krąg osób uprawnionych stosował wyłącznie treść art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w przedstawionym uprzednio rozumieniu, a więc z uwzględnieniem tego, że jest to odrębna i autonomiczna regulacja będąca podstawą ustalania kręgu osób uprawnionych do otrzymania odszkodowania i zadośćuczynienia w razie śmierci osoby uprawnionej. W żadnym zakresie do wskazanego postąpienia Sąd	

Okręgowy nie stosował przepisów dotyczących dziedziczenia i spadkobrania. Przepisy te, co oczywiste w zakresie w jakim mają one zastosowanie w sprawach rozpoznawanych na podstawie przepisów Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, zostały przez Sąd orzekający uwzględnione wyłącznie wówczas gdy zachodziła ku temu konieczność, a więc w sytuacji gdy ustalone na podstawie art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz	

niepodległego bytu Państwa Polskiego osoby uprawnione nie mogły uczestniczyć w podziale ustalonych kwot odszkodowania i zadośćuczynienia. Tego, jak się wydaje, nie dostrzega apelant, który Sądowi I Instancji przypisuje postąpienie, które w rzeczywistości nie wystąpiło. Wyraźnie wskazać należy, iż Sąd Okręgowy ustalając krąg osób uprawnionych do otrzymania odszkodowania i zadośćuczynienia po uprawnionym W. W. nie stosował przepisów dotyczących dziedziczenia i spadkobrania, a stosował wyłącznie treść art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność	

na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Nie może budzić wątpliwości to, że czym innym jest ustalanie kręgu osób uprawnionych do otrzymania odszkodowania i zadośćuczynienia po zmarłym uprawnionym, a czym innym jest dokonywanie w takiej sytuacji podziału dla osób uprawnionych ustalonych kwot odszkodowania i zadośćuczynienia. Odwołujący się pełnomocnik wnioskodawczyń w tym zakresie przedstawił argumentację, której w żadnym zakresie nie można nazwać nieracjonalną bądź też nie znajdującą potwierdzenia w praktyce orzeczniczej, a to wykazał apelant przywołując orzeczenia stanowisko jego potwierdzające. Przyznając wskazany przez pełnomocnika wnioskodawczyń stan rzeczy	

wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny z nim nie zgadza się. Przede wszystkim zwrócić trzeba uwagę na to, że wbrew stanowisku apelanta w realiach przedmiotowej sprawy słusznie uznano, iż po ustaleniu kręgu osób uprawnionych do otrzymania odszkodowania należało ustalić krąg osób uprawnionych do jego otrzymania z uwzględnieniem tego, że odszkodowanie jako prawo majątkowe podlega dalszemu dziedziczeniu, co oczywiste po przejściu tego prawa na osoby uprawnione z godnie z treścią art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego	

bytu Państwa Polskiego. Takie stanowisko zostało zajęte przez Sąd orzekający, zostało ono poprawnie umotywowane i w tej sytuacji Sąd II Instancji do tej motywacji odwołuje się czyniąc ją własną, co sprawia, że zbędnym staje się jej powtarzanie (k-213-213v). W tym zakresie, już w tym miejscu zaznaczyć należy, co stwierdzone zostało w trakcie instancyjnej kontroli sprawy, iż Sąd Okręgowy w swym postąpieniu nie był konsekwentny. O ile bowiem prawidłowo ustalił krąg osób uprawnionych do otrzymania odszkodowania (k-213) o tyle dzieląc ustaloną kwotę postąpił wbrew swemu ustaleniu (k-213v – ustalone zostało, że roszczenie odszkodowawcze przeszło na małżonkę i 7	

dzieci, a więc 8 osób, a ustaloną kwotę odszkodowania podzielono na 7 części). W tym zakresie nie jest koniecznym czynienie dalszych ocen i rozważań ponieważ byłyby one bezprzedmiotowe albowiem w sprawie nie wniesiono apelacji na niekorzyść wnioskodawczyń, a więc nie można było z urzędu dokonywać korekty skarżonego orzeczenia w kierunku nie wynikającym z rozpoznawanego środka odwoławczego. Sąd II Instancji akceptuje to stanowisko Sądu orzekającego wraz z jego uzasadnieniem, które sprowadza się do stwierdzenia, że zadośćuczynienie jest roszczeniem osobistym, roszczeniem ściśle związanym z osobą represjonowaną, a jako takie	

nie podlega ona dalszemu dziedziczeniu po przejściu tego roszczenia na osoby określone w art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Akceptację Sądu odwoławczego zyskuje także przyjęty przez Sąd Okręgowy sposób ustalenia kręgu osób uprawnionych do otrzymania zadośćuczynienia. Takie postąpienie Sądu I Instancji jest postąpieniem czyniącym zadość treści art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa	

Polskiego jak również postąpienie takie zgodne jest z dominującymi poglądami doktryny i orzecznictwem sądów. Wskazując na podstawy uznania omawianych zarzutów za niezasadne nie sposób jest nie wskazać, iż zasadniczą przyczyną, dla której zarzuty te oceniono w przyjęty sposób było to, że Sąd odwoławczy w pełni identyfikuje się z Uchwałą Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego – Izby Karnej z dnia 27 stycznia 1993 roku, w której przyjęto, iż „W razie śmierci osoby represjonowanej, uprawnionej do żądania odszkodowania za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i przejścia tego uprawnienia - na podstawie art. 8 ust. 1 zdanie	

drugie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34 poz. 149) - na małżonka, dzieci i rodziców, zasądzeniu na rzecz wnioskodawcy lub wnioskodawców, którzy wystąpili z żądaniem, podlega taka część świadczenia przysługującego represjonowanemu, jaka wynika z podziału całej kwoty świadczenia przez liczbę osób uprawnionych.”. Powyższe łączyć należy z tym, że sąd rozpoznający sprawę nie jest zobowiązany ani do poszukiwania osób uprawnionych w rozumieniu w art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne	

orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego do otrzymania odszkodowania i zadośćuczynienia w razie śmierci uprawnionego ani do podejmowania czynności skutkujących wstąpieniem takich osób do postępowania jednakże jeśli takie osoby zostały w sprawie ustalone lub też ujawnione to faktów takich ignorować nie można.		
Wniosek		
Zmiana skarżonego orzeczenia poprzez podwyższenie kwoty odszkodowania i zadośćuczynienia przyznanych wnioskodawczyniom.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny,		

częściowo zasadny albo niezasadny.			
Uznanie zarzutów określonych w punkcie 2 i 3 apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń za niezasadne z przyczyn podanych powyżej.			
Lp.	Zarzut		
3	Obraza przepisów prawa materialnego polegająca na uznaniu, że pozbawienia W. W. praw publicznych i obywatelskich praw honorowych nie stanowi krzywdy (punkt 4 apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Pełnomocnik wnioskodawczyń nie zgadzając się ze stanowiskiem Sądu			

orzekającego podał argumenty, które, prawidłowo odczytując intencje apelanta, sprowadzają się między innymi do uznania, że W. W. z racji pozbawienia go praw wyborczych i praw honorowych pozbawiony został możliwości wpływania, ogólnie rzecz w tym miejscu określając, na sposób funkcjonowania Państwa rządzonego totalitarnie, co wiązało się dla niego ze szczególnym udręczeniem, a to w konsekwencji winno mieć wpływ na wysokość ustalonego zadośćuczynienia. Z taką argumentacją nie sposób było zgodzić się. Poza tym, co wskazał Sąd I Instancji, co Sąd odwoławczy w całości akceptuje (k-214)	

zauważyć należy, iż stanowisko odwołującego się pełnomocnika wnioskodawczyń nie zostało poparte żadnym dowodami, a przy tym nie sposób jest nie zauważyć, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie adekwatną wydaje się być argumentacji dotycząca działalności S. M..		
Wniosek		
Zmiana skarżonego orzeczenia poprzez podwyższenie kwoty zadośćuczynienia przyznanego wnioskodawczyniom.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Uznanie, z powodów podanych powyżej, zarzutu podniesionego przez pełnomocnika		

wnioskodawczyń w punkcie 4 rozpoznawanej apelacji za niezasadny.		
4. ***OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU***		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ***ZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO***		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2021 roku wydany w sprawie III Ko 670/20		

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Zaskarżone orzeczenie zostało utrzymane w mocy z racji nieuwzględnienia podniesionych przez pełnomocnika wnioskodawców zarzutów określonych w apelacji, co nastąpiło z przyczyn określonych w punkcie 3.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna,		

zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. ***Koszty Procesu***		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt II i III	O kosztach postępowania w sprawie oraz o wynagrodzeniu pełnomocnika wnioskodawców orzeczono na podstawie art.13 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego oraz na podstawie	

	§11.6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.	
7. ***PODPIS***		
SSA Przemysław Żmuda SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Kucharczyk		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawców I. M. i K. K..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2021 roku wydany w sprawie III Ko 670/20		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana